



STIKLA ZVĒRNĪCA ★★★★★

REŽISORS JURIS RIJNIEKS
JAUNĀIS RĪGAS TEĀTRIS

Nu nevaram mēs nekādi iztikt bez dramaturģijas zelta klasikas, ko pilgti pierāda arī šī teātra sezona ar lielo Tenesija Viljamsa, Artūra Millera un Lilianas Helmanes renesansi Latvijas teātros. Godīga, psiholoģiskā reālisma izrāde bez trikiem nopietnam skatītājam, kurš gatavs preparēt gan Vingfildu, gan savas ģimenes spožumu un postu, bailes, dzīves sabotāžu un nepiepildītos sapņus.



ĢIRTA KRŪMIŅA DZIMŠANAS DIENA LIEPĀJĀ

VIENTUĻĀ SALA
LIEPĀJAS TEĀTRIS

Aktieris Ģirts Krūmiņš savu jubileju 17. maijā svinēs uz Liepājas teātra skatuves ar autobiogrāfisko pamošanās stāstu – emocionāli asprātīgu «ceļa» izrādi *stand-up* formātā *Vientuļā sala*. Šobrīd aktieris atveido galvenās lomas trijās Liepājas izrādēs – *Tēvs kļums* (23. maijā), *Visi mani dēli* (29. maijā) un nupat pirmizrādi piedzīvojušajā iestudējumā *2401 objekts* (att., režisore Endīne Bērziņa), kuru šosezon vēl iespējams noskatīties 18. maijā.



LAIKAM SAIES RĪGAS CIRKS

Rīgas cirka jaunā paaudze sadarbībā ar teātra trupu *Kvadrifrons* aicina uz dokumentālu stāstu *Laikam saies* par mūsdienu jauniešu ikdienu, kas risināsies 6. un 7. jūnijā plkst. 18.30 un 8. jūnijā plkst. 12 Rīgas cirkā. Tas ir dokumentālos materiālos balstīts audiovizuāls piedzīvojums par vienu dienu mūsdienu jaunieša dzīvē – no acu atvēršanas rītā līdz aizvēršanai vakarā.



FOTO – MATISS MARKOVSKIS

Annas Klišānes Hēbes spurainumam un vientulības skumjām nevar neseķot

Nofočēsiet arī mani kāds?

Ar pieaugšanas stāstu – kā Olimpa kalna zelta būrītī ar toksiskiem vecākiem varēja justies pasaules pirmā jaunieta Hēbe – Latvijas Leļļu teātris turpina godīgu sarunu ar pusaudžiem un jauniešiem

PIRMĀ JAUNIETA ★★★★★

REŽISORS ROBERTS DAUBURS

Latvijas Leļļu teātris, 12+

Nākamā izrāde – 27. augustā

Es vienu brīdi vienkārši sēdēju augšā savā istabā un domāju – nu, ņemiet un to vienkārši izdariet! Lai var sākties kaut kas jauns. Nebija vairs īsti nekādu emociju – pēcizrādes sarunās ar publiku ļoti atklāti savā pieredzē ar vecāku mokošo un ilgo šķiršanos dalījās izrādes *Pirmā jaunieta* jaunais režisors Roberts Dauburs. Tāpēc dramaturģes Lindas Rudenes radītās pusaudzes Hēbes izdarītais secinājums, ka, taisnīgi paskatoties, Olimpa dzīve līdzinājās tai, kādu «pie jums, cilvēkiem, rāda *Degpunktā*», paša režisora dzīvē nav bijusi vien asprātība. Režisors kārtīgi izstudējis sengrieķu dievu ciltskoku un ieinteresējies tieši par mītos maz pieminēto Zeva un Hēras meitu Hēbi, kura parasti redzama stāvam fonā ar viņa krūku. Izrādē tā transformējas par milzīgu termokrūzi ar jaunības nektāru, pamatā, lai spirdzinātu pagiraino tēti Zevu.

Dramaturģe beidzot ir devusi vārdu Hēbei, un viņai ir ļoti daudz jautājumu, ko pārrunāt ar sev līdzīgajiem cilvēku pasaulē. Linda Rudene raksta atsperīgi, asprātīgi, neiekrītot pārliekā patosā un sentimentā, bet atstājot atvērtus vārtņus arī patiesām emocijām – vientulības izjūtai, skumjām, bezcerībai. Kur satikās jūsu vecāki? Vai jūsu vecākiem arī ir templi? Vai jūsu vecāki arī jūs nedzird? Anna Klišāne ar savu dabiskumu un autentisko pusaudža izpausmju un jūtu dzīves atveidu (sarkastiska sprauslāšana, zviegšana un acu uzbolišana, reaģējot uz vecāku liekulību) un arī šodienas pusaudžu anglicismiem piebārstīto žargonu kļūst par izrādes centru, un viņai tiešām gribas sekot. Caur Annas Klišānes Hēbi

izrādes anotācijā pieteiktie jautājumi tiešām atdzīvojas. Kā ir būt visvareno dievu Zeva un Hēras meitai un vienmēr palikt vecāku ēnā? Kā ir būt pirmajai jaunietai pasaules vēsturē un samierināties, ka tāda paliksi vienmēr? Vai cilvēčība, ko uztveram kā vājību, drīzāk nav dievišķa? Annas Klišānes Hēbē reizē sadzīvo spurainums, smeldze un, kas visskumjāk, jau zināmas apātijas pazīmes, jo viņas gadījumā šī greizā ballīte vecāku izpildījumā nekādi nav izslēdzama, viņai atliek tikai kļīst pa māju ar savu termokrūzi kā dievu nepieņemtai.

Režisors Roberts Dauburs iecerējis atjautīgu interakciju ar skatītājiem. Visa izrāde ir veidota kā Hēras un Zeva rīkoto dievu olimpa jauno parādes portretu fotosesija. Par fotoreportieriem aicināti kļūt skatītāji, un aicinājums fočēt kļūst arī par lakmusa papīriņi skatītāju pieslēgšanās temperatūrai. Ievēroju, ka pirmos divus portretus visi vēl bīdēja labprāt, bet palēnām atsaucība pagaisa. Telefoni zālē atkal pacēlās pašās izrādes beigās uz Hēbes nevēlto un skumji patieso lūgumu savā dzimšanas dienā, kurā, kā parasti, konfeti bija jāizšauj vienai pašai. Izrotājusi manekenu ar kaka austiņām (vismaz kaut kas no ilgotā kažķša), mis Universs goda lēnu un viņa paku pie kājām Hēbe zālei palūdza: «Nofočēsiet arī mani kāds?»

Kopiespaidā – *Pirmā jaunieta* piedāvā daudz vērtīgu tēmu pārdomām un sarunām, bet mākslinieciskajā īstenojumā var saskatīt nerealizētu potenciālu. Neesmu pārliecināta, ka labākais, kā atveidot Zeva un Hēras toksiskumu un dubultmorāles standartus, ir izteikt tos nemainīgi samocītās un izspīlētās intonācijās (kā to šobrīd dara Baiba Vanaga un Matīss Millers). Noteikti arī leļļu teātra vizuālo valodu un nosacītību iespējams izmantot radošāk un pilnasinīgāk. ●